

[Erik Eriksen.]

dringsforslag Nr. 10, at vi er af den Opfattelse, at da det drejer sig om sociale Hjælpeforanstaltninger, saa maa de Arbejdere først have Beskæftigelse, som har gaaet længst arbejdsløse. Nøden kan ikke være størst for dem, der er forsikrede; det er der dog vel ingen, der vil paastaa.

De i Ændringsforslagene Nr. 2, 3, 4 og 5 til § 2 foreslaaede Ændringer finder vi nødvendige for, at Kommunerne kan være paa den sikre Side. De, som kommer i Arbejde, vil nemlig ofte være Folk, hvis Arbejdsevne er stærkt præget af, at de har gaaet længe ledige. Derfor stiller vi Forslag om at forhøje Arbejdsløshedsfondens Tilskud til 50 pCt. af Arbejdslønnen og indtil 70 pCt., hvor det drejer sig om Arbejdere, som har gaaet ledige i mindst 10 Maaneder i Løbet af 2 Aar, eller som er under 22 Aar. Vi mener, at disse Ændringer maa være baade rimelige og rigtige.

Ved Ændringsforslag Nr. 13 til § 4 foreslaar vi indføjet et nyt Stykke, hvori det præciseres, at ingen kan nægte at modtage Arbejde, som anvises i Henhold til denne Lov, naar han er i Stand til at udføre Arbejdet. Dette anser jeg det for nødvendigt at fastslaa.

Om Ændringsforslag Nr. 14 til § 5 vil jeg gerne sige, at den Opfattelse, som ligger til Grund herfor, er den, at Kommunerne maa være interesserede i at henvide deres arbejdsløse til at søge den Slags Arbejde, der her er Tale om. Vi har ment, at det Bidrag, Kommunerne skal give til Arbejdslønnen, saa nogenlunde skal svare til det, de ellers vilde komme til at betale i Understøttelse, og derfor har vi fastsat Forordningen af Udgifter mellem Kommune og Stat paa denne Maade. Vi kan ikke give vor Tilslutning til, at Refusionsforbundet skal tage Del i Udgifterne, da vi inden for mit Parti stadig maa være af den Opfattelse, at Refusionsordningen hviler paa et Grundlag, hvorefter Byrderne ikke fordeles retfærdigt.

Videre gaar vort Ændringsforslag ud paa, at selve dette at iværksætte Arbejde ikke skal rumme nogen Risiko med Hensyn til Opholdsforpligtelse for den Kommune, som iværksætter det. Den Kommune, hvori Arbejdet iværksættes, skal ikke have større Forpligtelse over for de paagældende Folk, naar Arbejdet er ophørt.

Ændringsforslag Nr. 17 gaar ud paa, at § 7 udgaar. Paragraffen gaar ud paa at dække Udgifterne ved denne Lov ved Laan. Jeg skal herom, som jeg allerede gjorde det ved første Behandling, sige, at vi finder en fortsat Laanepolitik, en fortsat Skubben

fra sig meget betænkelig, ganske særlig paa et Omraade som dette, hvor det drejer sig om sociale Foranstaltninger. Man har Lov at spørge: Med hvilken Ret skylder den høje Regering Følgerne af sin forføjede Erhvervs- og Beskæftigelsespolitik over paa Fremtiden, paa den næste Generations Skuldre? Man har Lov at spørge: Med hvilken Ret? For i Realiteten er det jo Forsorgsudgifter, der her er Tale om, Udgifter, som ikke kan tænkes at ville give Indtægter i Fremtiden.

Derfor er vi mere end betænkelige ved den Form for Lovgivning. Det er efter vor Opfattelse rene Driftsudgifter, det her drejer sig om, og derfor maa vi være af den Opfattelse, at i det væsentlige maa disse Udgifter afholdes paa de aarlige Driftsbudgetter. Og jeg vil jo ogsaa antage, at naar nu Kommunevalgene er overstaaet, saa faar vi Besøg af den højtærede Finansminister, som kommer og præsenterer os øgede og nye Skatter. Jeg har ganske vist mine Tanker om, at han ikke vil blive modtaget med Begejstring hverken her eller ude i Befolkningen, og derfor venter han nok til efter Valget. Men alligevel synes jeg, det var Overvejelse værd, om han saa ikke ved samme Lejlighed skulde tænke paa de Beløb, det her drejer sig om. Selv om det er ubehageligt, kan det jo godt være rigtigt.

For øvrigt har vi i Udvalget faaet oplyst, at heller ikke Arbejdsløshedsfonden har det bedre end godt, den har en Kassebeholdning paa ÷ ca. 15 Mill. Kr. Der kan saaledes ikke siges at være særlig meget at tage af. I det hele taget tegner Forholdene paa dette som paa andre Omraader sig alt andet end lyse. Vi er inde i en Udvikling, som ikke lover godt for Fremtiden, men som paa mange Maader synes at pege i Retning af Vanskeligheder for Beskæftigelse inden for det producerende Erhvervsliv.

Vi stiller endvidere nogle Ændringsforslag til § 8; de findes under Nr. 19 og 21. De drejer sig om Lønvilkaarene for de i Forslaget omhandlede Arbejder. Ligeledes foreslaar vi under Nr. 23, at § 10, der sætter Bestemmelserne i Arbejdsløshedslovens § 31 ud af Kraft, skal udgaa. Betalingen for disse Arbejder maa være saadan, at den ligger under det, det private Erhverv er i Stand til at yde. Hvis dette ikke sker, vil det ganske simpelt hen være katastrofalt for de daarligst stillede Erhverv, og i ganske særlig Grad vil det volde store Vanskeligheder for Landbruget, som i Forvejen har rigeligt af Vanskeligheder, naar det drejer sig om at skaffe Medhjælp. Naturligvis skal det være fordelagtigt for de arbejds-